

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Մանիշակ

Ո՛վ մանիշա՛կ, մանիշակ,
Ինչո՞ւ այդպես գլխիկոր
Նայիս հողին սրգավոր . . .
Ո՛հ ինչի՞ այդ նըշանակ:

Միթե՞ դու կո՞յս մը տեսար,
Որուն աչաց քով կապուտ՝
Ըզքեզ գրտար այնչափ մութ,
Որ կը սրգաս սևահար:

Եթե՞ դու ալ վարդին պես
Ունենայիր դույզն բոսոր,
Կը շիկնեիր, ինչպես որ
Շիկնեցա՞վ այն վարդը վես,

Երբ տեսա՞վ օր մը ներա
Վարդերն անբիժ այտերուն:
Շուշանին պես դալկություն
Եթե ըլլար քու վրրա:

Դժգունեիր որպես նա,
Ինչպես որ օր մը շուշան
Դժգունեցա՞վ աննըշան

Տեսավ ձեռներն երբ ներա:

Եվ դեռ ըսե՞մ . . . օր մ՛երկին
Ամպոտեցավ . . . Է՞ր արդյոք .
Երբոր կ՛ըներ նե աղոթք,
Վերն հասած աչքն ու հոգին:

1871